

עפ"ג 36108/10/19 - גילה נפתלין נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
לפני כב' השופט רפי כרמל, אב"ד
כב' השופט אריה רומנוב
כב' השופטת שירלי רנר

המערערת
גילה נפתלין
ע"י ב"כ עוה"ד אורי קורב ויהושע למברגר
נגד
המשיבה
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

פסק דין

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט אילן סלע) מיום 8.9.19 בת"פ
61095-09-17.

כללי

1. המערערת הורשעה על יסוד הודאתה בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, בזיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר בנסיבות מחמירות; שימוש במסמך מזויף; קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות; ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות; שבועת שקר (שתי עבירות); וגניבה בידי מורשה (שלוש עבירות). המערערת נדונה ל - 24 חודשי מאסר בפועל, 12 חודשי מאסר מותנה, קנס בסך 25,000 ₪, פיצוי למתלוננים בסך כולל של 235,000 ₪. הערעור מופנה כנגד חומרת עונש המאסר בפועל.

2. לפי המתואר בחלק הכללי של כתב האישום, המערערת, שהינה עורכת דין במקצועה, ניהלה עם בן זוגה משרד לעריכת דין בירושלים, ועסקה, בין היתר, בתחום המעמד האישי ובתחום המקרקעין. במסגרת עיסוקה הופקדו בידיה כספי לקוחות בחשבונות נאמנות. המערערת שלחה יד בכספים בניגוד למטרות הנאמנות, וזאת לשימושיה הפרטיים, כסיו חובותיה וכיסוי השקעות כושלות במיזמים עסקיים שונים בהם השקיעה. המערערת נהגה להציג לפני לקוחותיה מצגי שווא, לפיהם כספם נותר מופקד בחשבונות הנאמנות אף במקרים בהם עשתה שימוש אסור בכספים ובחשבון הנאמנות לא נותר כסף. כשהגיע המועד בו היה על המערערת להשיב ללקוח מסוים את כספו ולא נותר כסף בחשבון הנאמנות, גנבה המערערת כסף מחשבון נאמנות של לקוח אחר והעבירה אותו ללקוח הראשון.

המערערת הועמדה לדין עם נאשם מס' 2, יעקב גרשטנקורן. בהמשך כתב האישום פורטו ארבעה אישומים,

כדלקמן:

האישום הראשון

3. ביום 20.05.11 נפטרה שורין ניסים ז"ל (להלן: "**המנוחה**"). למנוחה שתי בנות שנמסרו לאימוץ בילדותן. המנוחה טיפלה בילדיה של המערערת ובעלה. בעקבות היכרות זו הפכה המערערת לבאת כוחה של המנוחה. בבעלות המנוחה היו בעת הרלוונטית שתי דירות מגורים בירושלים ורכוש רב שכלל תכשיטים וכן כסף בעו"ש, בפיקדונות ובניירות ערך בסך כולל של ₪ 623,295.

4. במסגרת עיסוקה כעורכת דין, יצגה המערערת את מר שלמה ברבר בהליכי גירושין. נוצרו ביניהם קשרי חברות והיא הכירה אותו למנוחה בחייה. לאחר פטירת המנוחה, קשרה המערערת קשר עם ברבר לזייף צוואה שנחזית להיות צוואת המנוחה ולקבל באמצעותה במרמה את נכסי המנוחה.

5. המערערת ערכה מסמך הנחזה להיראות כצוואת המנוחה (להלן: "**הצוואה המזויפת**"), בו צוין כי היא נערכה ביום 27.06.10 בדירת המנוחה ברח' ראשון לציון בירושלים בנוכחות העדים ברבר ונאשם 2. בצוואה המזויפת נכתב כי המנוחה מצווה להוריש למערערת את נכסי המקרקעין שלה. אשר לנכסי המיטלטלין, ובכלל זה הכספים בחשבון הבנק של המנוחה, נכתב בצוואה המזויפת, כי המנוחה מצווה להורישם לילדי המערערת ולילדי שכניה של המנוחה בחלקים שווים. עוד נכתב בצוואה המזויפת, כי המנוחה מבקשת מבעלה של המערערת לדאוג לכתוב ספר תורה על שמה.

6. מתוך כוונה לזכות במרמה בנכסים המצוינים בצוואה המזויפת, המערערת העבירה אותה לידי ברבר כשאין בה את החתימות הנחזות להיות של המנוחה ושל העדים, ומבלי שהיא מאושרת על ידי עורך דין. המערערת הנחתה את ברבר להשלים את זיוף החתימות ולדאוג שנוטריון יאשר את הצוואה המזויפת.

7. ברבר פנה למכרו, הנאשם 2, וביקש ממנו למצוא עבורו נוטריון לאישור הצוואה. נאשם 2 נעתר לבקשה ותיאם פגישה עם הנוטריונית עו"ד סילביה אדאטו (להלן: "**הנוטריונית**"). ברבר ונאשם 2 הגיעו למשרדה של הנוטריונית וביקשו ממנה לאשר את הצוואה המזויפת בחתימתה, אך היא סירבה לעשות זאת ללא נוכחות המצווה, המנוחה, והשניים עזבו את המקום. בהמשך, הציע נאשם 2 לפנות לגב' ברכה טביקמן, ילידת 1948, כשהוא יודע שהיא אינה שולטת בשפה העברית, ולהציג בפני הנוטריונית כשהיא מתחזה למנוחה. השניים, ברבר ונאשם 2, הנחו את גב' טביקמן להציג בפני הנוטריונית מצג שווא לפיו שמה הוא שורין ניסים, ובתמורה הציע לה ברבר תמורה כספית. השלושה נסעו לנוטריונית, וביקשו ממנה לרדת לרכבם כדי לאמת את הצוואה המזויפת. הנוטריונית אישרה את הצוואה המזויפת בחתימתה, לאחר שמר ברבר ונאשם 2 חתמו עליה בפניה, והם שילמו לה סך של ₪ 320 שקיבלו מהמערערת. גב' טביקמן קיבלה תמורה בסך של 100 דולר. לאחר מכן, העביר ברבר לידי המערערת את הצוואה המזויפת.

8. בהמשך, ביום 6.07.11 הגישה המערערת בקשה לצו קיום צוואה לרשם לענייני ירושה בירושלים. המערערת הגישה את הבקשה בצירוף הצוואה המזויפת וצרפה תצהיר שלה התומך בבקשה, ביודעה כי מדובר במסמך מזויף

ובתצהיר שקר.

9. ביום 24.07.11 הוגשה מטעם היורשות על פי דין, התנגדות לבקשה לקיום צוואה. בשל כך, הורה הרשם לענייני ירושה על העברת הבקשה לבית המשפט לענייני משפחה בירושלים והעניין נדון במסגרת ת"ע 35051-08-11. המערערת הגישה את תגובתה להתנגדות בה טענה בכזב ובכוונת מרמה, כי הצוואה התקבלה לידה כדין ובאופן כשר. את תגובתה תמכה בתצהיר, ביודעה כי האמור בו הוא שקר. גם ברבר הגיש תצהיר שקר לבית המשפט על אודות נסיבות חתימת הצוואה על ידי המנוחה, ובכלל זה, כי המצווה חתמה על הצוואה המזויפת לאחר שהבינה היטב את האמור בה, חתמה מרצונה החופשי וכשהיא צלולה, וכי ברבר קיבל את הפרטים על תוכן הצוואה מהמנוחה והעבירם לנוטריונית שהכינה, לבקשת המנוחה, את הצוואה.

בגין מעשים אלה הורשעה המערערת בזיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר בנסיבות מחמירות, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, שבועת שקר ושימוש במסמך מזויף.

האישום השני

10. החל מחודש יולי 2009 ייצגה המערערת את ב' בהליך גירושין מבן זוגה. בחודש אוגוסט 2009 פנה בעלה של ב' למערערת, על מנת להגיע להסכמות בעניין הסכם הגירושין. לאחר מו"מ הושג הסכם גירושין, במסגרתו נקבעה המשמורת על הילדים אצל ב', ודמי מזונות הועמדו על סך של 20,000 ₪ לחודש עבור ארבעת ילדיהם עד הגיעם לגיל 18, ועוד 13,000 ₪ לחודש עבור התינוק שעמד להיוולד, עד הגיעו לגיל 18. הסכמות נוספות היו בקשר לתשלום כתובה, תוספת כתובה ומזונות אישה. הוסכם, כי לשם הבטחת מזונות הילדים, תירשם הערת אזהרה על נכס מקרקעין שבבעלות הבעל, והבעל התחייב להפקיד סך של 300,000 דולר בחשבון נאמנות שהמערערת תפתח עבור ב'. סוכם, כי סכום הפיקדון יישמר בחשבון הנאמנות עד שהתינוק העתיד להיוולד יגיע לגיל שמונה עשרה, אז תקבל המתלוננת מחצית מהסכום, ומחציתו השנייה תוחזר לבעל, במידה והוא עמד בכל התחייבויותיו לפי הסכם הגירושין. בהתאם להסכם, ביום 9.9.2009 הפקיד הבעל סך של 300,000 דולר בחשבון נאמנות שפתחה המערערת.

11. המערערת שלחה יד במרמה במספר הזדמנויות בכספי הנאמנות לשימושה ולשימושם של אחרים מטעמה, תוך הצגת מצג כוזב למתלוננת שהכספים מצויים בחשבון הנאמנות. בדרך זו גנבה המערערת את מלוא סכום הכסף שהופקד בחשבון בסך 300,000 דולר תוך מצג כוזב למתלוננת שהכספים מצויים בחשבון הנאמנות. בהמשך לכך, ביום 20.09.10 ערכה המערערת תצהיר כוזב, שלפיו הסך של 300,000 דולר שהופקד בחשבון הנאמנות עדיין נמצא בו. התצהיר נמסר לבעל לתמיכה בבקשה שהגיש ללשכת ההוצאה לפועל.

בגין מעשים אלה הורשעה המערערת בגניבה בידי מורשה ובשבועת שקר.

האישום השלישי

12. במהלך שנת 2008 פנה מר ישראל זיליק, אחיינו ואחד מיורשיו של המנוח מרקו שפירא (להלן: "המנוח"), למתלוננת ושכר את שירותיה המשפטיים לצורך ייצוג וייצוג ששה יורשים נוספים של המנוח, בניהול עזבונו של המנוח. ביום 7.10.08 הורה בית המשפט לענייני משפחה בירושלים על מינויה של המערערת כמנהלת העיזבון בתיק. ביום 25.05.09 נמסרה למערערת ממשרד האפוטרופוס הכללי המחאה על סך של 69,045.63 ₪, המהווים את יתרת כספיהם של היורשים. המערערת פתחה חשבון נאמנות, וביום 2.06.09 הפקידה בו את ההמחאה הנ"ל.

13. המערערת שלחה ידה במרמה בכספי הנאמנות לשימושה ולשימושם של אחרים מטעמה, תוך הצגת מצג כוזב למר זיליק שהכספים מצויים בחשבון הנאמנות. ביום 7.06.09 גנבה המערערת והעבירה מחשבון הנאמנות לחשבונה הפרטי סך של 21,745 ₪.

בגין מעשים אלה, הורשעה המערערת בגניבה בידי מורשה.

האישום הרביעי

14. במהלך שנת 2010 פנתה ח' למערערת ושכרה את שירותיה המשפטיים לצורך ייצוג בהליך רכישת חלקו של בעלה בדירה שבבעלותם, במסגרת הליך גירושין שהתנהל ביניהם. המערערת פתחה חשבון נאמנות על שמה של ח', וביום 3.02.10 הופקד בחשבון זה, על ידי אמה של ח', סך של 50,000 ₪. ביום 9.02.10 הופקד בחשבון סכום נוסף של 100,000 ₪ וביום 14.04.10 הופקד סכום נוסף של 20,000 ₪.

15. במספר הזדמנויות במהלך חודש פברואר 2010, שלחה המערערת ידה במרמה בכספי חשבון הנאמנות והעבירה מחשבון הנאמנות לחשבונה הפרטי ולחשבונות אחרים סכום כולל של 56,000 ₪. במספר הזדמנויות במהלך חודש אפריל של אותה שנה, היא שבה ושלחה ידה במרמה בכספים אלו והעבירה מחשבון הנאמנות לחשבונה הפרטי סכום כולל של 20,300 ₪.

בגין מעשים אלה הורשעה המערערת בגניבה בידי מורשה.

טענות הצדדים

16. באי כוחה של המערערת עותרים לביטול עונש המאסר בפועל שהוטל עליה ולהטיל תחתיו תשעה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות בצירוף פיצויים וקנס. נטען, כי מתחמי הענישה שקבע בית משפט קמא הינם מחמירים מדי, וכן כי העונשים שהוטלו על המערערת הינם חמורים מדי. נטען כי יש להתחשב בשיקולים הבאים: שבעת ילדיה של המערערת, רובם קטינים ואף פעוטות, סמוכים על שולחנה, ושליחת אימם למאסר בפועל תפגע בהם קשות; הכספים שנלקחו הושבו במלואם; המערערת קיבלה אחריות על מעשיה והודתה במיוחס לה בתחילת הדרך; היא הביעה חרטה כנה על מעשיה; למערערת אין עבר פלילי וכל חייה היא ניהלה חיים נורמטיביים; המערערת איבדה את משלח ידה ואת כל עולמה המקצועי, ומצבה הכלכלי שלה ושל בני ביתה השתנה לבלי היכר; אובדן משלח היד גרם למצב נפשי קשה,

שהתדרדר עם פרסום דבר מעשיה ברבים; המערערת מטפלת באימה המבוגרת, שמצבה הרפואי הורע מאוד לאחרונה; לטובת המערערת נמסרו עדויות אופי חיוניות, מהן עולה כי לאורך השנים המערערת פועלת בהתנדבות ועוסקת בגמילות חסדים. עוד נטען, כי המערערת עברה טיפול פסיכולוגי במשך כשנתיים והליך שיקום משמעותי, וקיים חשש שייגדע עם שליחתה למאסר בפועל. כמו כן, נטען כי מעת ביצוע המעשים חלף זמן רב. החקירה נפתחה בשנת 2011 ואילו כתב האישום הוגש בסוף שנת 2017, בשיהוי בלתי סביר. במשך העשור שחלף מעת ביצוע העבירות, המערערת לא שבה להסתבך בפלילים. עוד נטען, כי המערערת הופלתה לרעה בענישה לעומת שותפיה באישומים השונים. באה בקשה לקבלת תסקיר משלים בעניינה של המערערת המצויה בתהליך שיקום במסגרת שירות המבחן, כאשר שירות המבחן מציין שעדיין קיים קושי אצל המערערת. חלפו 11 חודשים ויש מקום לתסקיר משלים, שכן שיקום הוא אלמנט קריטי ומדובר במקרה מובהק בו יש לסטות ממתחם הענישה. בתקופה שחלפה המציאות השתנתה גם לאור מגפת הקורונה, וכן חלקם של הילדים נולדו למערערת לאחר האירועים.

לגופו של עניין, הוסף והודגש כי המערערת הודתה, מדובר במקרה יחיד ומיוחד בו המערערת עומדת לדין לאחר שחלפו למעלה מעשר שנים מתחילת האירועים, כל חייה השתנו ואין קשר בין אותה אישה מאז לאישה שהמערערת כיום. המערערת לא ביצעה עבירות מאז, אמנם חלקו של המעורב הנוסף הוא שונה, אולם עדיין קיימת אפליה חריפה בענישת המערערת לעומתו. המערערת השיבה את הכספים ומוכנה להשלים כל סכום, ככל שיידרש, בשל הפרשי שער. נקבעו מתחמים נפרדים לאישומים 2 - 4 והמתחמים גבוהים מדי. באה הפנייה למקרים אחרים, חמורים, בהם נקבעו עונשים קלים בהרבה. בגזר הדין נאמר שהמערערת הייתה הדומיננטית, אולם עיון בכתב האישום מעלה כי חלקו של נאשם 2 משמעותי לא פחות ולא נאמר שם שהמערערת דווקא היא זו שיזמה את האירוע. הפסיקה העוסקת בגניבה על ידי מורשה מציינת לא אחת כי הענישה מתחילה במאסר בעבודות שירות ולא כפי שקבע בית משפט קמא. וכן, הוזכר כי בתקופה זו של המגפה לא ניתן לערוך ביקורי אסירים ויש להביא גם זאת בחשבון.

17. ב"כ המשיבה טען כי יש לדחות את הערעור על הסף. לדבריו, המערערת בטיעוניה פונה אל ליבו של בית המשפט אבל אין זה המקום מאחר שהטיעונים המשפטיים הנוטענים עתה, נטענו לפני בית משפט קמא, וניתנו לכל טיעון משקל והתייחסות מתאימים. וכן, המערערת אמרה בבית משפט קמא כי ברצונה לפצות את הנפגעים והדבר טרם נעשה במלואו. על כן אין לקבל את הטיעון שהכספים הושבו ויושבו. מדובר בחוסר ניקיון כפיים ולא ניתן עיכוב ביצוע לתשלום הכספים.

18. עוד טענה המשיבה, כי פסיקת בית המשפט העליון קובעת באופן ברור שאי תשלום הפיצוי במלואו בטרם הגשת הערעור יש בו להכביד הכבדה של ממש על אפשרות הקלה בעונש ויש לראות בתשלום משום אינדיקציה להפנמה ולהתקדמות ההליך השיקומי. תסקיר שירות המבחן הנו מלפני 10 חודשים בלבד כאשר המעשים נעשו לפני למעלה מעשר שנים, והשאלה היא מה עשתה המערערת במשך השנים שחלפו לשם שיקומה: מדובר בתיק בעל היקף רב, היה צורך לחקור דיינים, היו למעלה ממאה עדים והיה צורך בהשלמות חקירה. הנפגעים מחכים עד היום לפיצוי על אף שגזר הדין ניתן לפני כשנה, וחלק מהשיקולים של בית משפט קמא נגעו בהצהרות המערערת לפניו כי תפצה את המתלוננים. עוד נטען כי אין מקום להתערבות ערכאת הערעור במקרה זה שכן לא נפלה טעות בגזר הדין של בית משפט קמא המצריכה התערבות ערכאת הערעור. המדינה הפנתה בטיעוניה לעונש לפסיקה במקרים אחרים, דומים, שם הענישה אף הייתה חמורה יותר. וכן, "פלונת ואלמונית", היורשות על פי דין, נגררו בעל כורחן להליך מיותר בבית המשפט לענייני משפחה. העונש שנגזר על המערערת אינו חמור כלל ועיקר, במיוחד לאור חומרת המעשים וטיבם. מדובר בתיק חמור

וחרג באופן יוצא דופן.

המתחמים שבית משפט קמא קבע אינם מחמירים כפי שנטען, והעונש נוטה לקולא, וזאת ניתן ללמוד מפסיקה אליה הפנתה המשיבה.

19. לענין שיקולי שיקום - הוזכר כי אין מדובר במעידה חד פעמית וכי התנהלותה של המערערת בכל הנוטר להשבת הכספים ותשלום הפיצוי, אינה מתיישבת עם טענה בדבר הליך שיקומי. לענין אחידות הענישה ואפליית נאשמים - היה בסיס להקלה בעניינו של שלמה ברבר לאור חומרת מחלתו של בנו, והמאשימה שקלה שם שיקולים הומניטריים. וכן, אין נסיבות מעשי המערערת ונסיבות מעשי המעורבים האחרים - דומות כלל ועיקר. המערערת הייתה הרוח החיה בפרשה.

20. לענין הבקשה להגשת תסקיר משלים, טענה המשיבה כי אין מקום לכך בשלב זה. לענין חלופ הזמן - פרט למספר העדים והצורך בחקירת דיינים והשלמות חקירה, הוגשה בקשה לבית משפט קמא לביטול כתב האישום מחמת שיהיו משמעותי זאת על אף שיש תיקים רבים שהוגשו לאחר שיהיו והכלל הוא שיהיו יכול שיבוא בחשבון במסגרת הטיעון לעונש.

מכל אלה נטען כי יש לדחות הערעור.

תסקיר שירות המבחן

21. מתסקיר שירות המבחן שנערך בעניינה של המערערת עולה כי הינה כבת 40 שנים, נשואה ואם לשבעה ילדים, ללא הרשעות קודמות, ולא עומדים נגדה תיקים פתוחים נוספים. המערערת לקחה אחריות על ביצוע מעשי העבירות וביטאה חרטה. שירות המבחן התרשם כי המעשים אינם מאפיינים את אורח חייה, אך היא מציגה פאסדה של תפקוד תקין בנייתוק מקשייה הרגשיים והמציאותיים ומתקשה להתחבר לאלמנט המוסרי ולחלקים המרמתיים במעשיה. סביב מעצרה, פנתה המערערת לטיפול פסיכולוגי פרטי. הומלץ על הטלת מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי, קנס כספי, פיצוי וצו מבחן למשך שנה.

דין

22. דין הערעור להידחות.

הכלל הוא, כי ערכאת הערעור אינה גוזרת מחדש את העונש, אלא בוחנת את סבירות גזר הדין של הערכאה הדיונית, וכי התערבותה בעונשים שנגזרו שמורה למקרים חריגים בלבד, בהם נפלה טעות מהותית, או כאשר העונש שנגזר סוטה באופן קיצוני מרמת הענישה הראויה. לאחר בחינת טיעוני הצדדים, הגענו לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות, הואיל ולא נפלה כל טעות מהותית בגזר הדין.

23. לזכות המערערת עומדת הודאתה במיוחס לה, שהביאה לחיסכון בזמן שיפוטי ולייעול ההליכים; האחריות שלקחה על המעשים; הבעת חרטה והעדר הרשעות קודמות. כמו כן, במהלך השנים שחלפו מעת ביצוע העבירות לא נפתחו נגד המערערת תיקים נוספים. יש להתחשב לקולה בכך שלמערערת שבעה ילדים, וכן בחלוף הזמן מעת ביצוע העבירות ובזמן שחלף עד להגשת כתב האישום בעניינה של המערערת. ואכן, לא בכדי נתן בית משפט קמא משקל משמעותי לשיקול זה. עם זאת, המערערת הביעה נכונות בבית משפט קמא לשאת בפיצוי קורבנות העבירה.

לאחר הדיון בערעור נתקבלה הודעה מטעם המערערת לפיה כספי הפיצויים הופקדו לטובת הנפגעים.

לחובת המערערת נזקפת חומרת העבירות שביצעה על פני תקופה של כשלוש שנים, כשהיא מנצלת לרעה את מקצועה כעורכת דין ואת האמון שניתן בה בשל כך. אין מדובר במעידה חד פעמית, אלא במעשים מתוכננים היטב שכוונו כל פעם לקורבנות שונים, כל אחד מהם נפגע בצורה משמעותית ממעשיה, כפי שעלה מתצהירי הנפגעים שהוגשו. המערערת פעלה במגוון דרכי רמייה וזיוף, הולכה בכחש את לקוחותיה והטעתה אותם לסבור כי היא דואגת להם ולכספם. במיוחד חריגה בחומרתה התנהלות המערערת במעשה נשוא האישום הראשון "הצוואה המזוייפת". בית משפט קמא עמד על הערכים המוגנים הרבים שנפגעו כתוצאה ממעשיה של המערערת, ובכלל זה עמד על החומרה היתירה הקיימת בניסיונה של המערערת להטעות את בית המשפט בדרך של שבועת שקר. בנסיבות אלה, מידת הפגיעה בערכים המוגנים הנה גבוהה, ועונש של מאסר בעבודות שירות אינו הולם את חומרת המעשים. כמו כן, מתסקיר שירות המבחן לא עולים שיקולים המצדיקים חריגה מטעמי שיקום, ובכלל זה יש להתייחס גם להתרשמות שירות המבחן אודות קשייה של המערערת להתחבר לפסול שבמעשיה. בנוסף, הטעמים המשפחתיים שהועלו ע"י סנגורי המערערת, אינם מחריגים אותה ממצבו של אב משפחה הנשלח למאסר בנסיבות דומות. אשר לטענת הפליית המערערת לרעה לעומת שותפיה בכל אחד מהאישומים השונים, דינה להידחות, באשר מדובר במעשים שונים וחמורים פחות בהרבה מאלה בהם הורשעה המערערת. עוד יש להוסיף כי מדובר בפרשיות שונות אשר אין קשר ביניהן, כאשר כל אחת מהן נמשכה על פני פרקי זמן שונים וארוכים והן כללו נקודות יציאה. אולם חרף כל אלה המערערת לא עצרה על מנת לשקול את מעשיה, "לחשב מסלול מחדש", להימנע מפגיעה באחרים, בהם לקוחותיה, ומעשיה אינם באים בגדר מעידה חד פעמית, אלא מהווים מעידה רב פעמית נמשכת ללא מעצורים. לפיכך, בנסיבות דנן, העונשים שקבע בית משפט קמא מקובלים עלינו ולא מצאנו מקום להתערב בהם, ומכאן שאין גם מקום לקבל תסקיר משלים בעניינה.

אשר-על כן, הערעור נדחה.

המערערת תתייצב לריצוי עונש המאסר ביום 5/9/20 עד השעה 10:00 בבית המעצר ניצן.

ניתנה היום, י"ב באב, תש"פ 2 באוגוסט, 2020, במעמד ב"כ המערערת, המערערת בעצמה וב"כ המשיבה.

שירלי רנר, שופטת

אריה רומנוב, שופט

רפי כרמל, שופט, אב"ד